

ČÁST PRVNÍ

Výprava

Luke Skywalker se škrábal na skalnatý sráz, dýchal ztěžka a plíce ho pálily. Hned za ním běžel jeho synovec, který také sotva lapal po dechu. To Luka uklidnilo, mohl tak s klidem vyloučit, že by obtíže s lezením nějak souvisely s jeho věkem nebo kondicí; atmosféra na Munalu Mafir byla prostě řídká, to bylo vše.

Za nimi se ozvalo hrozivé vytí Krizlawů. Dokonce i ve zředěné atmosféře se tento vysoký a pronikavý zvuk nesl daleko. Celou páteří mu projelo chvění. Ty jejich velké zlostné hlavy, které nosili tak nízko nad zemí, aby mohli zachytit sebemenší pach! Luke tušil, že se tito tvorové s jemnou růžovou kůží už zřejmě srocují kolem zborčeného paláce, aby vyrazili na lov jeho posádky.

Pohlédl přes rameno s obavou, že už mu budou v patách, naštěstí však nebyli zas tak blízko. Ale ve chvíli, kdy se otočil, viděl, jak se sedm z nich vynořilo ze zdobeného podloubí u základů nejbližší zdi. Padali jeden přes druhého, klouzali po sutinách a spěchali k posvátnému pahorku. Další tři kotoulem vyskočili z okna a vmžiku zmizeli za sochou.

Malé rudé oči, dvě vyzáblé paže zakončené třemi jedovými drápy, dvě silné nohy jako stvořené k tomu, aby mohli znenadání skočit na svou kořist, ústa s čelistmi, které se daly roztáhnout dost na to, aby mohly naráz spolknout lidskou hlavu...

Tahle představa Lukovi připomněla, že by se neměli zastavovat.

„Je jich jen deset,“ vzdychala doktorka Soron Hegerty překvapeně. Bylo vidět, že útek je pro ni náročnější než pro ostatní, stěží se jí dařilo držet krok a ani Jacenova pomoc nebyla nic platná. „Vždycky – jich bylo – jedenáct. Myslela jsem, že – by to mohlo být – důležité.“

Vteřinu na to proskočil oknem další Krizlaw a vyrazil i to málo, co ještě zbývalo z už tak roztržitého ozdobného rámu. Rázem se přidal ke zbytku tlupy.

Xenobioložka potřásla hlavou, jako by poukazovala na to, že už ji unavuje mít pořád pravdu. „Jedenáct,“ potvrdila.

„Pobězte, doktorko Hegerty,“ křičel Jacen. Luke cítil, že jeho synovec nepozorovaně zvětšuje svou výdrž pomocí Síly. „Nesmíme se zastavovat!“

„Myslíte, že jde o rituální lov?“ zeptal se poručík Stalgis. Zaválitý Imperiál v lehkém bojovém brnění se otočil a vypálil směrem k sedmici, která se škrábala na pahorek. Střela z blasteru zasáhla jednoho z nich do ramene, což mělo za následek ohlušující bolestný jekot, ale nikterak to tu stvůru nezpomalilo.

„Něco – v tom smyslu,“ lapala po dechu Hegerty.

Luke a Jacen se na sebe ustaraně podívali. Xenobioložce rychle docházely síly a vrcholek pahorku byl stále ještě kus před nimi. Kolem

středového jádra z kamene, které mělo tvar vysoké kónické pseudopyramidy se seseknutým kamenným vrškem jako stvořeným pro improvizované přistání, byla tvrdá hlína. Tam už na ně čekal raketoplán s nážhavenými motory, připravený odnést je zpět do bezpečí. Byl zde jeden jediný problém: pokud by museli kvůli doktorce zpomalit, nedokázali by se k raketoplánu dostat včas.

Oba Jediové se otočili téměř současně. Viděli, jak se k nim po svahu jistými a vytrvalými skoky blíží Krizlawové. Jejich drápy se bořily do země a nesmírně silné stehenní svaly je hnaly vpřed. Jakmile si dravci povšimli, že Luke a Jacen zaujali bojový postoj, přidali na rychlosti a s každým skokem vyli stále hlasitěji. Luke už měl tu čest vidět, jak toto jejich vytí dokázalo ochromit nižší živočichy, když byl svědkem jejich hostiny. Pronikavé vibrace jejich jeku omráčily nervová centra, dezorientovaly smysly a svaly oběti se křečovitě stáhly. Takto byla kořist naprosto bezbranná a neschopná pohybu a v ten okamžik ji Krizlaw celou spolkl. Jak říkala doktorka Hegerty, Krizlawové věří, že pro dobré trávení je nezbytné tlukoucí srdce.

Tohohle Jediho nestrávíte, slíbil jim Luke odhodlaně. Ani celého, ani po částech.

Svémi smysly se zaměřil pod povrch pahorku. Hlína byla sice tvrdá, ale k ferobetonu měla daleko. Pod povrchem se nacházela spousta trhlin, množství tlakových bodů, do kterých by stačilo pořádně šťouchnout a...

Tamhle. Dal Jacenovi znamení a přitom se se svým synovcem telepaticky propojil pomocí techniky splynutí myslí, kterou vypilovali v předcházejících měsících. Společně svou myslí zatlačili na tlakový bod nalezený pod povrchem. Ze svahu pod nimi vytryskl proud hlíny, jako by se náhle probudil k životu dávno pohřbený stroj. Pod závojem prachu nebylo vidět síly, jež se sunuly pod povrchem. Narušená půda se začala sesouvat, nabírala spád, což v ní pro změnu vytvořilo další a další trhliny, až se proměnila v lavinu, která Krizlawy strhla zpátky na úpatí pahorku.

Stalgis zvedl obočí. „Úchvatné,“ vysekl Jediům pochvalu a z tónu jeho hlasu byla patrná úleva. Přehodil si svůj blaster přes rameno a začal si vykračovat směrem k vrcholu, ovšem v daleko poklidnějším tempu.

„Ještě z toho nejsme venku,“ varoval ho Jacen.

Luke tiše přikývl. Naklonil se dopředu a aktivoval svůj komlink. „Jsme na cestě,“ oznámil. „Nějaké známky nepokojů?“

Pilot imperiálního raketoplánu slovy příliš neplýtvál. „Vše v pořádku. Jsme připraveni vzlétnout.“

Nad jejich hlavami bylo slyšet skučení motorů. S úlevou, že už brzy budou pryč z téhle planety, si Luke dovolil na chvíli se zahлубat nad tím, co se vlastně seběhlo. Kde se stala chyba? Z počátku všechno probíhalo klidně. Munlali Mafir patřila mezi planety, jejichž domorodci podle doktorky Hegerty vyprávěli o migrujícím světě, který se v jejich soustavě najednou objevil, krátce zde setrval a poté zmizel. Nemusela to být nutně Zonama Sekot, ale všichni se shodli na tom, že má smysl tuto stopu sledovat.

Když ovšem dorazili, bylo zřejmé, že se něco změnilo. Jostrani, původní obyvatelé Munlali Mafir, byly podle záznamů doktorky Hegerty pomalu se pohybující stonožky stěží větší než lidská paže. Místo nich ovšem našli kolonii Krizlawů, kteří měli být divokými zvířaty žijícími v tlupách s inteligencí nepřevyšující průměrného nerfa. Po Jostranech nebylo nikde ani památky. Zdálo se, že cosi pozvedlo inteligenci Krizlawů k plné síle a zároveň vytlačilo Jostrany. Buď k tomu skutečně došlo, anebo prostě byla v imperiálních záznamech chyba. Jazyk, kterým Krizlawové mluvili, byl vskutku v souladu se záznamy doktorky Hegerty až na to, že ho měli používat Jostrani.

Krizlawové nebyli druhem, který by cestoval po hvězdách, takže přílet imperiálního raketoplánu vyvolal nadšené přivítání. Luke, Jacen, Hegerty a malá čestná stráž stormtrooperů obdrželi pozvání na slavnostní hostinu, při němž byli návštěvníci svědky příšerných stravovacích zvyklostí domorodých obyvatel planety. Jejich náčelník, k nerozeznání podobný ostatním až na jasně zbarvený pás omotaný kolem hladké bránice, jim bez zdráhání vyprávěl legendu o „Hvězdném světě“, který vstoupil na jejich oblohu před čtyřiceti lety. Vzhledem k tomu, že domorodci neměli teleskopy ani jiné optické přístroje, byly možnosti jejich pozorování omezené, ale zdálo se, že Hvězdný svět se na obloze Munlali Mafir objevil v podobě modrozeleného světla. Setrval tam po tři planetární měsíce, a pak – stejně tajemně, jako se objevil – znovu zmizel.

Po dobu, kdy byl Hvězdný svět na obloze, procházel Munlali Mafir obdobím zvýšené seismické aktivity. Po celé planetě vybuchla celá řada sopek a pevninami, sestávajícími ze tří kontinentů, otrásala ničivá zemětřesení. Ačkoli tehdejší domorodci – Luke netušil, zda to byli Jostrani, nebo Krizlawové – neměli žádné geologické znalosti, které by stály za řeč, natož aby chápali, co může vyvolat vzájemně působící gravitace blízkých vesmírných těles, dokázali si spojit příval pohrom s objevením nového předmětu na obloze. Hvězdný svět pro ně byl poslem smrti a rozvratu a Luke se ze všech sil snažil přesvědčit jejich náčel-

níka, že je vysoce nepravděpodobné, že by se tato planeta mohla kdy vrátit.

A právě v ten okamžik začaly potíže.

Na shromáždění se rozhostilo ticho, když Luke trpělivě vysvětloval, že návštěva bludné planety nebyla nic než pouhá náhoda a že taková událost se může jen stěží zopakovat. Předpokládal, že Zonama Sekot prostě hledala bezpečný úkryt, a jakmile zjistila, že Munlali Mafir je obydlená, vydala se dál. Dost možná byl Hvězdný svět v tuto chvíli na úplně opačném konci Neznámých oblastí. Vysvětlil jim, že hroživé následky její návštěvy – zničení většiny kamenných měst na planetě, změny oceánských proudů a dopady na některé důležité zdroje, jako byly například zásoby podzemních vod – jsou pouze dočasné. Slíbil jim, že tyto věci se brzy vrátí zpět k normálu.

Ovšem místo toho, aby domorodce Lukova slova uklidnila, bylo patrné jejich rozrušení. Náčelník mávl na strážce a návštěvníci – ještě před chvílí vážení hosté – se náhle ocitli v roli zajatců. Luke zakázal svojí skupině odporovat, věřil totiž, že zvládne situaci vyřešit diplomaticky a bez násilného střetu. Ovšem ve chvíli, kdy se pokusil spojit s náčelníkem skrze Sílu, pochopil, že celá situace bude zřejmě složitější, než se na první pohled zdálo.

Jak se ukázalo, měly tyto bytosti dvě centra vědomí. Za obvyklých podmínek by byl Luke schopen ovlivnit myšlenky běžné živé bytosti a přesvědčit ji, ať je nechá jít. U náčelníka Krizlawů ovšem nenašel žádné místo, na které by mohl zapůsobit tlakem. Zatímco jedno myšlenkové centrum bylo jasné a bdělé a ihned na jeho zkoušku reagovalo, druhé bylo mdlé a rozptýlené, kluzké jako vajíčko nooroopa. Ani jedno z nich nemohl ovlivnit tak snadno, jak si představoval, což ho na chvíli vyvedlo z míry. S takovou situací se doposud nesetkal.

Ve chvíli Lukových pocitů zmatku byl jeden ze stormtrooperů sražen k zemi. Oděný Krizlaw zaklonil stormtrooperovu hlavu a k překvapení všech se snažil do jeho krku nacpat jakousi kroutící se larvu. Stormtrooper se dusil a pokusil se ji vyplynout, ale drobné stvoření si přece jen našlo cestu dovnitř.

To už bylo moc i na Luka. Vzdal se svých snah o mírové řešení a pomocí Síly odstrčil oděného Krizlawu od padlého stormtroopera. Ten, navzdory tomu, že v něm nečekaná „zákusek“ očividně vyvolal značný odpor, stále jevil známky života. Luke odstrčil stranou vlastní strážce a pomohl stormtrooperovi na nohy, zatímco Jacen rychle osvobodil sebe i ostatní. Tak se jim podařilo utéct z hostiny a pak už jen běželi závod o život.